

SUAT DERVİŞ

KADIKÖY'DE
MUHAKKAK BİR
DEFİNE VAR

ROMAN

KADIKÖY'DE MUHAKKAK BİR DEFİNE VAR¹

1

Onu bu gece uyutmayan şey muhakkak ki bu müthiş sıcaktı. Balodan erken çıkmış ve bir komşuyla evvela kapıya kadar gelip bir saatten beri yatağa yatmış olmasına rağmen bu gece onun gözüne uyku girmiyordu.

Balkon kapısını, oda kapısını ardına kadar açtığı hâlde içerde bir parça hava yoktu. Ve bu, küçük Kamuran'ı bunaltıyordu.

Gündüz müthiş bir güneş kasıp kavururken ve Moda Çayırı'ndaki bütün binalar Marmara tarafındaki yüzlerinin pencerelerini ve panjurlarını güneşe sımsıkı örterken, o, zarif bir deniz pijamasının içinde “Balina” motorunun tepesinde, sabahdan dörde kadar deniz yarışlarını seyretmiş ve tabii vücudu bütün güneşin hararetini emmişti.

Şimdi üstüne yalnız ince muslinden bir gecelik giydiği ve keten bir çarşaftan başka da bir örtü çekmediği hâlde bütün vücudu cayır cayır yanıyor ve ızgara üstünde canlı bir balık gibi yatağın içinde çırpınıyor, vücudunu oradan oraya atıyordu. Bütün vücudu saçlarının dibine kadar ter içerisindeydi.

Yarışları seyrederken heyecandan harap olmasına ve bu akşam Kalamış Deniz Kulübü'nün yarışçılar şerefine verdi-

1 *Son Posta*, 27 Temmuz – 10 Ekim 1935, 72 tefrika (Hatice Hatip takma adıyla)

ği baloda da oldukça yorulmuş bulunmasına rağmen gözüne uyku girmiyordu. Ve işte bunun için yataktan doğruldu. Ayaklarını karyoladan dışarı uzattı.

Vantilatörü prize takmak, odada biraz hava yaratmak istiyordu. Başı o kadar şiddetli ağrıyordu ki... Elleriyle şakaklarını sıkarken saatlerce denizin üzerinde ve güneşin altında niçin, kimin için kaldığını düşündü.

Osman Feyzi için denizde o kadar saat kalmıştı. Esasen Osman Feyzi için değil miydi ki bütün bu son günler Ali Vamık'ın yüzüne gülüyor ve onun motorla gezmek için yaptığı davetleri hiç reddetmeden kabul ediyordu.

Osman Feyzi için. Kalamış Deniz Çocukları Kulübü'nün en mahir kotracısı Osman Feyzi için. Onu denizde görebilmek için.

Osman Feyzi'ye hayran olan yalnız kendisi değildi. O, iki senedir üst üste kazandığı yarışlar ile Moda, Kalamış, Fenerbahçe değil; bütün İstanbul kızlarının ilahı oluvermişti. Bütün İstanbul spor meraklılarının da gözbebeği.

Onun bu sene uluslararası müsabakalara iştirak edeceği söyleniyordu.

Kamuran hep şakaklarını elleri ile sıkıştırırken bugünü düşünüyordu. Bugün o kotrasında yine ne harikulade olmuştu. Sabahtan beri hiç esmeyen rüzgâr sanki onun ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi onların yarışına sıra gelince ufuktan koşarak gelmişti ve sessiz, her şeye boyun eğen bir köle gibi beyaz yelkenleri hemen şişirivermişti.

Kotra ile yanlarından geçerken Kamuran onun dar kalçalı, geniş omuzlu vücudunu görmüştü. Üzerindeki gömleğin yakası açık ve kolları sıvalıydı. Çok kıllı bir göğsü ve çok kıllı kolları vardı. Fakat ne adaleli, ne düzgün, ne erkek bir vücutu vardı onun.

Osman Feyzi'nin saçları gayet kısa kesilmişti. Bu saçları

galiba rüzgârla gözünün önüne düşmesin diye böyle kısa kestiriyordu. Herhalde bir zamanlar boksa da heves etmiş olacaktı. Çünkü burnunda tuhaf bir biçimsizlik vardı.

Kamuran âdeta arzuyla ona bakmıştı. Bir kurt gözü gibi parlak gözlü yüzüne ve kurt dişleri gibi sivri sivri ve bembeyaz dişli kocaman ağzına...

Fakat öyle büyük bir arzuyla ona bakmıştı ki Ali Vamık da bunu sezmişti galiba ve birdenbire motoru işletmiş, denizi dolduran sandalların, motorların arasından uzaklaşmak istemişti.

Ali Vamık onu kıskanıyordu. Fakat bu Kamuran'ın umurunda değildi.

Annesi, Ali Vamık'ı kızdırdığını fark etse herhalde sinirlenirdi.

Çünkü Kadri Bey'in karısının bir tek arzusu vardı. Evlatlarını zengin kız ve erkeklerle evlendirmek. Oğullarının en büyüğü Ömer henüz evli değildi. Ve annesiyle birlikte zengin bir kız aramaktaydı. Fakat onun küçüğü Fatin, anasının bütün ümitlerini mahvetmişti ve mühendislik diplomasını alır almaz temiz, namuslu fakat parasız bir soydan, genç bir kız olarak Anadolu'ya gitmişti. Şimdi orada çalışıyordu; köprü, tünel, demiryolu inşa eden bir müteahhidin yanındaydı.

Kamuran'ın büyüğü olan Handan da acayip çıkmıştı. Annesinin zengin evlilik projelerini altüst eden bir kararla Avrupa'ya arkeoloji ve tarih tahsiline gitmişti. Onun bu gidişine mâni olmak isteyen annesiyle babası ona tahsil parası vermemişlerdi. Fakat o maarif vekâletinin yolladığı talebelerden olmak için katıldığı bir müsabakayı kazanmıştı. Üç senedir Berlin'de bulunuyordu.

Şimdi annesinin bütün ümidi Kamuran'daydı. Ali Vamık çok dürüst, çok namusluydu ve bilhassa Kamuran'a fena tutkundu. Bundan başka, onun İstanbul'un sayılı zengin ailele-

rinden birinin çocuğu olması kızının refahını isteyen bir anne için bulunmaz bir meziyetti.

Halbuki küçük Kamuran, annesinin bütün arzularına ve Ali Vamık'ın temiz, terbiyeli aşkına ve hayranlığına rağmen kendisinde Ali Vamık'a karşı bir çekim hissetmiyordu.

Bilakis kalbinde böyle meyli, o daha birinci defa olarak konuştuğu Osman Feyzi'ye karşı buluyordu. Osman Feyzi, bu akşam baloda olduğu hâlde onun İngiliz komşularına takılıp eve gelmesine sebep olan şu lanet olasıca baş ağrısı da gitgide artıyordu.

Of, bu gece nefes almak imkânı yoktu galiba!

Biraz rüzgâr, şöyle denizden doğru gelen ve yosun kokusu getiren bir rüzgâr olsaydı... Sulardan gelen hafif nemli, rutubetli bir rüzgâr...

Bakışları, açık balkon kapılarından dışarıya, bir akuamaların gibi şeffaf ve mavi ışıklı göğe baktı. Bu gece inanılmayacak kadar güzel ve inanılmayacak kadar parlak bir mehtap vardı. Ve bu ışığın altında deniz hiç kırıksız, tıpkı gümüşten bir ayna gibi uzanıyordu.

Evet, bu gece deniz, Saba Melikesi Belkıs'ın ziyaretine hazırlanmış Hazreti Süleyman sarayının döşemeleri gibi pırıl pırıl yanıyordu ve vantilatörü prize takmak için yerinden kalkan genç kız bu manzaraya dayanamadı, âdeta hipnotize olmuş gibi çıplak ayaklarıyla balkona doğru yürüdü.

Balkonun mermerleri sabahtan beri güneşin hararetini emmişti. Şimdi altında külhan yanan hamam taşları gibi sıcaktı. Hatta kollarını dayadığı şu parmaklıklar âdeta derisini yakıyordu.

Gözlerini kısarak ta sonsuzluklara uzanmışa benzeyen denize bakarken bu sıcak hava içinde gevşemiş sinirlerine gitgide rehavet geldi.

Ve yine onu düşündü, bu gece onunla oynadığı ilk dansı... Eli, onun avuçları nasırlı kocaman ellerinin içinde kaybolmuştu ve kocaman kolu belini tamamıyla kavramıştı.

Kulaklarında hâlâ onunla ilk oynadığı rumbanın ahengi oynuyordu. Ne güzel bir rumbaydı bu.

Başını arkaya attı, kollarını çarmıha gerilmiş gibi açtı. Uzaktan, ta uzaktan mahrem bir fısıltıyı andıran bir ses işiti-mişti. Ufukta, denizin üzerinde âşık bir elin okşayışı gibi do-laşan hafif bir rüzgâr çıkmıştı ve ufuktaki sular hafifçe kırış-mıştı. Sonra dalgalar dalgalara bu serin okşayışın titreyişini vererek sahile kadar yaklaştılar.

Kumlarda ve kayalarda su çırpıntısının hafif sesi vardı. Sonra ağaçların tozlu yaprakları hışırdarak ürperdiler ve daha sonra âşık nefesi kadar ılık bir rüzgâr genç kızın geceli-ğini dalgalandırdı.

Oh rüzgâr... Çok şükür rüzgâr çıkıyor, diye düşündü. Sessiz tabiatta birdenbire beliren hışırtı ve fısıltı devam ediyordu.

Ufuktan rüzgâr tıpkı iyi bir haber gibi gelmişti ve şimdi onu yine rüzgâr takip ediyordu. Kamuran kollarını daha fazla, daha fazla açarken *Amma da vücudumu yakmışım,* diye düşünüyordu.

Rüzgâr gitgide şiddetleniyordu. Ne oluyordu? Fırtına mı çıkacaktı? Sahili döven suların sesi her gelişte perde perde yükseliyordu.

Genç kız bütün bu seslerin arasından bir uğultu, âdeta bir homurtu işitti ve ne olduğunu anlamak için gözlerini açtı. O, deminden beri rüzgârın okşamalarını doya doya tatmak için gözlerini kapalı tutuyordu.

Gözlerini açar açmaz kendi kendine *Allah Allah,* dedi. *Bu kadar bulut birdenbire nereden çıktı?*

Bunlar sanki gökyüzünün bir tarafında gizlenmiş de

rüzgârı bekliyorlarmış gibi bir anda ortaya çıkıvermişlerdi. Atının üstüne binmiş cengâverlere benzeyen şekiller, siyah buluttan aslanların peşinden gidiyor, daha arkada korkunç ejderhalar ve en arkada da upuzun boyunlu bir deve süratle aya hücum ediyordu.

Kamuran kendi kendine *Bu ses ne sesi?* diye sordu. Sonra eğilerek Moda Çayırı'na doğru baktı ve geceyi dinledi. Hayır, bu ses denizden gelmiyordu. Bu, uzaktan gelen bir otomobilin sesiydi. Kimsesiz sokaklardan geçiyor ve kaldırımları uğuldatıyordu. Herhalde bu büyücek bir araba, belki de bir kamyundu.

Evet, bir kamyundu. Çünkü bu ses gitgide yaklaşmıştı. Kamuran, nihayet büyücek bir kamyonun kendi evlerinin otuz metre ilerisinde durduğunu görmüştü. Gecenin bu saatinde bu kamyonun burada ne işi vardı? Belki civar komşulardan biri İstanbul tarafına taşınacaktı. Ertesi sabahki araba vapuruna yüklerini götürmek için şimdiden gelmiş bir kamyundu.

Kamuran bu saatte bu kamyonun ne aradığını merak ettiği için eğildi ve baktı. Evvela kamyondan upuzun boylu biri atladı. Beyaz veya açık renk bir pantolon giyyordu. Bulutlu gecenin alacakaranlığında üzerinde ceket olmadığı seçiliyordu. Kamyondan atlayışına bakılırsa çevik ve genç bir insandı. Beyaz adam, kamyona elini uzatarak kamyondan inen bir başka insana yardım etti. Bu inen orta boylu bir insandı ve üzerinde cübbe gibi bir şey vardı. Başında da uzaktan garip şekilli bir kavuğa benzeyen, acayip bir başlık bulunuyordu. Bu adamı takip eden üçüncü şahıs da açık renk giyyordu. Bu adam kısa boyluydu ve şişmandı.

Kamuran bunları daha iyi görmek için biraz sarktı. Fakat tam bu anda ayı saran bulutlar ortalığı tamamıyla karattılar ve onlar da gözden kayboldular. Bulutların tekrar açılması

pek uzun sürmedi. Bulutlar tekrar açıldığı zaman uzun boylu adam, adımlarıyla yeri ölçer gibi sahile doğru ilerliyordu. Birdenbire ta deniz kenarına inen setin ucunda durdu.

Esasen uykusu tamamıyla kaçmış olan Kamuran'ın bu manzara büsbütün merakını tahrik etmiş ve büsbütün uykusunu kaçırmıştı.

Belirli bir sahayı ölçere benzeyen adam, birdenbire tam deniz kenarında duraksadı. Ötekiler ona yaklaştılar, bir şeyler ko-nuştular ve sonradan şişmanlarını orada âdeta nöbetçi bırakarak geri döndüler.

Şimdi kamyona yaklaşmışlardı. Belli, bir şey söylemiş olac-karlardı. Kamyondan iki kişi daha indi. Bunların ikisi de fev-kalade iri ve çok uzun boylu insanlardı. Onlar da kamyonun içinden bir şeyler alarak sırtlarına yüklediler. Önde cübbeli adam, arkada omuzlarına bir şeyler yüklemiş olan iki insan bir kafilâ hâlinde ilerlemeye başlamışlardı. Kamuran gitgide artan bir merakla onların kendi evlerine yaklaşmalarını sey-rediyordu. Kamuran kendini göstermemek için balkona çö-melmışti.

Şimdi demir parmaklıkların arasından onlara bakmaya devam ediyordu. Öndeki adam galiba bir papazdı. Üzerinde Ortodoks ruhbanına mahsus bir kisve ve başında yine Ortodoks ruhbanına mahsus bir başlık vardı.

Onun arkasındaki adam, uzaktan seçmiş olduğu gibi kolları sıvalı bir beyaz gömlekle bir pantolon giyiyordu. Arkadan gelenlerin giydikleri işçi gömlekleriydi. İşçi gömleği giyen bu iki insanın birinin omzunda uçları ay ışığında pırıldayan kazma ve kürekler, diğerinin sırtında kocaman bir çuval...

Bu çuval mütemadiyen kımıldamakta ve hareket etmekteydi. Bunu gören Kamuran'da merak hissi birdenbire fazla-laştı ve havanın bütün sıcaklığına rağmen omuzlarında ür-

permeler dolaştı. Papazlı, kazmalı kürekli ve canlı bir çuvallı bu katile, gecenin bu saatinde Moda Çayırı'nda ne arıyordu?

Şimdi tam Moda Burnu'na gelmişlerdi. Balkondan düşecek kadar sarkan Kamuran, kâh açılan kâh bulutların arasında saklanan ayın ışığında bu kafilenin Moda deniz kıyısındaki kayalara indiğini gördü. Sonra tabii onları büsbütün gözden kaybetti. O zaman başını öbür tarafına çevirerek aynı noktada, ayakta, hareketsiz duran küçük adama baktı. Yüzünü denize doğru çevirmişti.

Kamuran bir müddet gözlerini alamadan ona baktı ve nihayet bir heykel kadar hareketsiz duran bu küçük adamın eliyle bir işaret yaptığını gördü. Herhalde bu işareti sahilden aşağı kayalıklara inmiş olan arkadaşlarına yapıyordu.

Rüzgâr ağaçların yapraklarını ne büyük bir şiddetle karıştırmaya başlamıştı. Deniz gitgide coşuyor ve daha hırsla kayalara çarpıyordu.

Kamuran'ın kalbi de göğsüne kuvvetli kuvvetli vuruyordu. Merakına korku da karışmıştı. Gayet esrarengiz bir yürüyüşle önünden geçen bu garip kafilenin burada işi neydi? Omuzlarında taşıdıkları bu acayip çıkın, bu canlı çıkının içinde ne vardı?

Bu akşam gördüğü şey cinayet romanlarından bir parçaya, polisiye filmlerden bir resme benziyordu.

Esrarengiz kamyon... Uçları ay ışığında parlayan kazmalar... Canlı çıkın... Meçhul katile...

Gülümsemek istedi fakat dudaklarında tebessüm bulamıyordu. Kendisiyle alay etmesine rağmen için için tuhaf bir korku benliğini sarmıştı. *Canım bu kımıldayan çuval neydi?* diye düşündü. İnsan büyüklüğündeki bu çuval... *Fakat acaba bu çuval hakikaten kımıldanıyor muydu? Belki benim gözüme öyle*

göründü. Bu akşam ben çıldırıyorum galiba. Son günlerde durmadan Edgar Allan Poe okudum. Beni evham sarmış.

Ve bu defa gülümsedi. Fakat bu tebessümde dudaklarında taş oldu kaldı. Çünkü rüzgârın, denizin, ağaçların gürültüsünü bastıran bir feryat işitmişti. Evet, bir kadın, gecenin sessizliği içinde acı acı bağıırıyordu.

“İmdat! İmdat!” diyordu galiba. Kamuran’ın elleri parmaklığı kuvvetle sıkıttı. Büsbütün dikkat kesilmişti. Fakat bu ses birdenbire susmuştu ve Kamuran artık bir şey duymuyordu. Rüzgâr daha şiddetle, daha şiddetle esiyor, dalgalar sahili gürültü ile dövüyor, yaprakların hışıltısı kulakları sağır ediyordu.

Kamuran tayin edemeyeceği bir müddet o sesin bir daha yükselmesini bekledi. Fakat bu sükût tahminden de fazla sürdü. Sabrı kalmamıştı. Balkonun kenarına çıkıp oturmuştu. Kendi kendine itiraf etmek istemiyordu. Fena bir endişe onu sarmıştı. *Rüya mı görüyorum?* diye düşündü. Alnı ter içindeydi.

Of bu ses, dedi. Bu ses yarabbi... Bu ses!

Ve birden yeniden irkildi. Çünkü denizin, dalgaların, yaprakların ve rüzgârın sesini boğan kudretli bir ses yeniden yükselmişti.

“Baba! Baba! Ömer! Anne!”

Bu bir kâbus muydu? Bu ses... Handan’ın sesiydi. Daha dün sabah Avrupa’dan mektubu gelen Handan’ın. Berlin’deki kız kardeşinin sesi!

Kamuran bir çılgına dönmüştü. Âdeta hipnotize olmuşa benziyordu. Gayriihtiyari çıplak ayaklarını balkon parmaklığından aşağıya sarkıttı, çeneleri birbirine çarpıyordu.

“Kamuran! Ömer! Baba! İmdat!”

Hayır, şüpheye ve tereddüde mahal yoktu. Gece yarısı haykırın bu ses, kız kardeşi sevgili Handan’ın sesiydi.